

1. Kéž by - chom to u - mě - li
i když se nám ne - da - ří
zpí - vat pí - sně chvá - ly,
vše, jak jsme si přá - li.
Kéž by - chom svou pí - snič - kou
moh - li bliž - ním ří - ci,
že je mů - že po - tě - šit
Pán Bůh mi - lu - jí - cí.

2. David skákal radostí / tak, jak hudba hrála, / třebaž k jeho vážnosti / nevhodná se zdála. / Nic si z toho nedělal, / i když lidem k smíchu / zpíval Bohu chvalozpěv, / nedbal na svou pýchu.

3. Pavel seděl v žaláři, / nohy v těžké kládě, / třebaže byl bez viny, / nenadával vládě. / Do tmavého vězení / nerad šel by býval, / to však na tom nemění, / že si v poutech zpíval.

4. Tam, kde slova nestačí, / ještě něco zbývá: / kdo se z víry raduje, / ten ať Bohu zpívá. / Nemusí o hudbě mít / třeba ani zdání, / přesto písní vděčnosti / nic už nezabrání.

r: Tomáš Najbrt, Evangelický zpěvník (dodatek), 2000
m: *Tempus adest floridum* / *Piae Cantiones*, 1582